enne kui senna kohta same, kust omma wõlglast leian. — Enne kui ärralähsid, jättis Willem Torri suggu rahha selle kangro naese kätte, et ostaks leiba ennesele ja lastele. Meile kahhekestele, ütles temma kangro wasto, saab pole tee peäl, kus üks hea trahter on, rohket toito kätte.

Tee peäl ei olnud suurt juttoaiamist mitte nende meeste wahhel kuulda. Kui ollid omma lounat täieste piddanud ja tük aega puhkand, wõtsid nemmad jälle omma teekäimist priskeste kätte. Said õhto pole ühhe paksu metsa sisse, kus mustas pimmedusses kõndisid, sest et peälegi laus-pilwe olli. Kest metsa sees willistas se röwel (sest selle õnnetuma ammeti peäl olli sesamma Willem Torri). Selle hüüdmisse peäle korjasid ennast kuus meest nende kahte ümber, ja waene Wilip sai peagi selget märko sest seltsist, kuhho sisse temma olli sattund. Röwlid terretasid Willemit, kedda nähti nende peälikko ollewad, ja kulasid järrele, kes se wõõras mees piddi ollema, kedda

teine olli kasa wõtnud? Se on üks mees, wastas Willem Torri, kelle truusse eest ma saan teile käemehheks olla. Tunneme teine teist lapsest sadik. Temma ellab omwilletsa perrega keige kibbedama waesusse sees. Tahhan tedda aidata temma ränga peatoidusse murre pärrast, siis kui temma meile abbiks lubbab olla selle tõ jures, mis meile tänna õsel tulleb toimetada.

Se willets kangur, kelle peäle hirm ja wärristus kippus, sedda kuuldes, olleks kül nüüd keigest wäest tahtnud, ennast ärrapeästa ja sealt ärrapõggeneda. Kartis agga, et röõwlid tedda peagi olleksid kätte sanud, ja siis tedda ärratapnud. Mõtles halleda melega omma naese ja laste peäle, kes- siis keigest warjust ilma jääksid. — Willem Torri wõttis nüüd temmale õõlda: Mis sinno käest tarwitame, senni kui meie teised siit ärralähhäme, ei olle suur asi mitte, kui agga et jääd selle samma kohha peäle seisma, ja annad selle willega, mis sinno kätte jättan, kohhe heält, kui ku-

Eesti ma rahwa Kalender 1848, lk. 22